

TORONYIRÁNY

XVIII. 18.

2024. május 5.

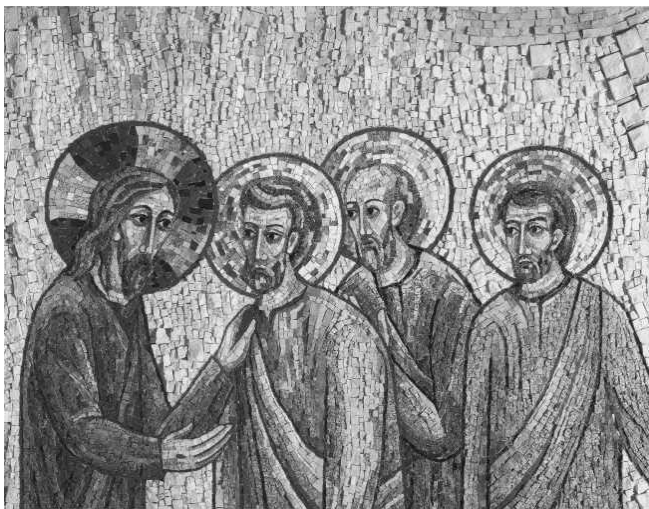
SZEGEDI KATOLIKUS ÉRTESETŐ A GLATTFELDER ALAPÍTVÁNY GONDOZÁSÁBAN

Húsvét 6. vasárnapja

A társadalmi kommunikáció világnapja

Anyak napja

Május 7. Boldog Gizella

Az ószövetségi embert főként Isten hatalma és a törvény irányította útjain, minket azonban Isten személyes szeretete, mely egy személyben jelent meg: Jézus Krisztusban. Jézus szavaiból világosan kiténik, hogy a vele való barátságunknak ez a személyes isteni szeretet az alapja. (Tudjuk, mit tesz, s mindent elmondott nekünk.) Mi tehát nem a hatalomnak és a törvénynek kell, hogy engedelmessédjünk, hanem a szeretetnek, amellyel ő szeretett minket, és a kegyelemnek. Ez a szeretet barátságunknak alapja és egyben feltétele is. Jézus csak azokat mondja barátainak, akik megteszik parancsát, ez a parancs pedig nem más: „Szeressétek egymást, amint én szerettelek benneteket!” Ez a norma – első pillanatra – nehezebbnek látszik, mint az ószövetségi törvény, hiszen határtalanul, szinte körülírás nélkül az egész életet, a teljes odaadást követeli tőlünk. Mégis könnyebb teljesíteni, mint az ószövetségit, mert nem a betű és a tekintély támogatja csupán, hanem Jézus teljes életének a sodró ereje és példája.

Jézushoz fűződő barátságunk egyben a keresztények egymásközi barátságának is forrása és mintája. Jézus miatt és Jézus által kell egymással barátságban élnünk. Jézus élete határozza meg egymáshoz való kapcsolatunkat és szeretetünket. Ahogyan egy keresztény közösség jelmondatában olvasható: „Ha a te életed Krisztus és az én életem is Krisztus, akkor a te életed az én életem, és az én életem a te életed.”

Csanád Béla

Az Imaapostolság szándéka

A szerzetesek és a papnövendékek képzéséért: Imádkozunk, hogy a szerzetes nők és férfiak, valamint a papnövendékek emberi, lelkipásztori, spirituális és közösségi képzésük révén erősödjenek személyes hivatásukban, és ezáltal az evangélium hiteles tanúivá váljanak.

A szentmise olvasmányai

- 1. ApCsel 10,25-26.34-35.44-48** Péter apostol Kornéliusz házában döbben rá arra, hogy a Szentlélek ajándéka a pogányokra is kiárad és ők is meghívást kapnak a keresztségre.
- 2. 1Jn 4,7-10** A szeretet nem abban áll, hogy mi szeretjük Istent, hanem hogy ő szeret minket, és elküldte Fiát bűneinkért engesztelésül.
- 3. Jn 15,9-17** Jézus nem szolgáinak, hanem barátainak mondja mindazokat, akik követik őt, de tudtukra adja, hogy nem ők választották Jézust, hanem Jézus választotta őket.

A kölcsönös szeretet

A „maradjatok bennem” kifejezésnek kibővül az értelme. Eddig csak olyan értelemben állt, hogy át kell venni Krisztus életét és tanítását. Most azonban Jézus rátér a kölcsönös szeretetre. Ő ezen a vonalon is egészen a Fiú, aki mindent az Atyától kap és őrá vonatkoztat. Ő azzal a szeretettel fordul övéi felé, amellyel az Atya szereti őt, s ennek a szeretetnek a viszonzását várja el a hívőktől. Ebben a szeretetben meg kell maradni. Az pedig csak úgy lehetséges, ha az mindig a hitből táplálkozik. Jézus tanításából tudjuk, hogy az Atya szeretettel fordult a világ felé, és ezt a szeretetét Jézusban realizálta. Amennyiben tehát Jézus azonosította magát velünk, annyiban biztosított minket arról, hogy a reá irányuló atyai szeretet ránk is vonatkozik. Minél erősebb bennünk ez a hit, annál több indíttatást kapunk a szeretetre. De ez a szeretet nem merülhet ki érzelmekben és szavakban. Annak kifejezése csak a parancsolatok teljesítése lehet. Jézus maga is úgy tanúsította szeretetét az Atya iránt, hogy maradék nélkül elvállalta a tőle kapott küldetést. Nekünk a Krisztustól kapott küldetést és feladatot kell elvállalni. A szeretet állandósítása egyenlő a köteletség teljesítésével. Azt is kiemelte Jézus, hogy ő az Atya iránt való szeretetét az áldozat vállalásával mutatja ki a világ előtt. Ennek megfelelően ő is követelheti, hogy a benne hívők áldozatok árán is tanúsítsák az iránta való szeretetet. Meggyőző ereje csak ennek van. Ugyanakkor következik belőle az a lélektani fordulat, amelyre ő maga mutat rá: azért mondja el mindezt, hogy az ő öröme bennünk legyen és hogy az örömünk teljes legyen. Az ő öröme az, hogy egészen megtette az Atya akaratát és ezzel megmaradt szeretetében. Ezt az örömet akarja átadni minden hívőnek. Együttal az élet teljességét is itt kell keresni.

A szeretet új parancsáról már szó volt a 13,34-ben. Itt most ezt fejt ki bővebben Jézus, és megvilágítja azt is, hogy milyen szerepe lesz annak a hívő közösségben. Az evangélista nyilván azért is hangoztatja annyira a szeretet erényét, mert a gnosztikusokkal szemben ki akarja emelni, hogy a tökéletesség ebben van, nem pedig az állítólagos titkos kinyilatkoztatás és ismeret hangoztatásában. János levelének is központi tanítása a szeretet. Jézus a búcsúbeszédében már azt is kifejezte, hogy a kölcsönös szeretet lesz tanítványainak is ismertető jegye (13,35). A mérték az ő szeretete marad: az egészen személyes, jóakaró, szellemi, nagylelkű és ösztönző volt. Hiszen ő azt adta tovább, ami az Atya szeretetéből feléje sugárzott. Az ő tanításában a szeretet egyetemes, azaz senkitől sem lehet megtagadni, de a dolog természetéből következik, hogy ott nyilvánul meg igazán, ahol az embereket a közös hit és a közös erkölcsiség is összeköti. Ennek a szeretetnek megvan a legmagasabb foka: ha valaki életét is odaadja barátaiért. Az elméleti megállapításon kívül is meg kell látni az utalást Jézus kereszthalálára.

A továbbiakban Jézus szeretetének jellemzése a barát szóhoz kapcsolódik. A héberben nincs meg a barátság szó, de az emberek viselkedésében kifejeződik maga a barátság. Ilyen értelemben említi az 1Sám 18,1-4 Dávid és Jonathán szövetségét, s a későbbi irodalom Ábrahámra úgy tekint vissza, mint Isten barátjára (Iz 41,8; 2Krn 20,7). Jézus a szeretet kifejezését tanításának követésében látta. Itt is azt hangoztatja, hogy az válik barátjává, aki megtartja parancsait. Isteni személyisége miatt egyébként vele szemben csak szolgálhatnának. Ő azonban barátainak tekintette tanítványait akkor is, amikor mindent feltárt előttük, amit az Atyától hallott. Nála tehát a szeretet előzetes és adakozó. Előbb részesíti övéit a természetfölötti javakban, és csak azután várja a viszonzást. A kinyilatkoztatott tanítás abban is eligazít, hogy a szeretet hogyan viszonyozzuk: A hitben nekünk is Jézus lelkületének, belsejének a feltárulását kell látnunk, ez segít ahhoz, hogy az élményszerű és személyes legyen. Jézus itt jelzi azt is, hogy mivel szeretete teljes volt, azért a kinyilatkoztatásnak a teljességét is megadta övéinek. Egészen beiktatta őket az Atya titkaiba, tehát új kinyilatkoztatást nem kell várni. Együttal ő volt a kezdeményező is: ő választotta ki tanítványait és ő ad nekik küldetést. Másutt arra utal, hogy az Atya vezette őket hozzá (17,6). A kiválasztás egyúttal küldetés: gyümölcsöt kell teremniük. Az apostoloknak a missziós munka elvállalásával, a hívőknek a keresztyén élet megvalósításával. Erre az utóbbira vonatkozik a „maradandó gyümölcs” említése. Tetteink érdemszerző ereje megmarad az örök életre. A földi életnek tehát van határozott célja, és mi magunk gondoskodhatunk arról, hogy legyen igazi tartalma. Jézusnak ezek a személyes nyilatkozatai minden embernek szólnak, s minden hívőnek meg lehet az az élménye, hogy élete természetfölötti tartalmat kapott. A szeretet gyakorlásának azonban már itt a földön is megvan a természetfölötti jutalma: az Atya meghallgatja kéréseinket, amelyeket Jézus nevében terjesztünk eléje. Az Atya így tiszteli meg Fia barátait. A Jézus nevében való ima ismételt téma mind a szinoptikusoknál, mind János evangéliumában, mind az apostolok leveleiben. Ebben is kifejezésre jutott, hogy miben látták a megváltás hatását. Jézus kiérdemelte, hogy egyesítheti magával azokat, akik hisznek benne, az ő testének tagjai lesznek, s így a fő nevében kérhetnek. Viszont a vele való kapcsolatnak az előfeltétele a testvéri szeretet gyakorlása. Van ebben egy lélektani meglátás is. Isten akkor nem tagadja meg kéréseink teljesítését, ha mi sem tagadjuk meg azt embertársainktól. Az evangélista meglátta ezt a következtetést, azért ismétli meg a téma végén Jézus parancsát, hogy: „szeressétek egymást!”

Gál Ferenc

A gyermekek kérdései a vallásról (9.)

„Fel lehet úgy nőni, hogy nem halunk meg?”

Kérdések az életről és a halálról

A rossz kérdése

Egy második kisdíák ezt írta: „Nem szabad véteni az élet ellen”. Ez egy egyszerű és erőteljes programadó üzenet, amelyet a szabadban tett kirándulás befejeztével írt le, ahol a tanító azt kérte a gyermekektől, hogy gondolkozzanak el azon, milyen károkat okoznak a környezetüknek azok az emberek, akik „nem szeretik az életet”. A témát később újból elővették, és a többi gyermekkel együtt kibővítették: „Sok módon lehet véteni az élet ellen”.

A gyermekek gondolkodtak, beszélgettek, vitatkoztak és azután rajzoltak és írtak. Nap, mint nap mindenki szeme előtt zajló rossz dolgok bőséges választéka rajzolódott ki a hatékony gyermeki valóságérzék segítségével: „Azok vétenek az élet ellen, akik drogoznak, ölnek, lopnak, nem szeretik a négereket, halálra éhezteszik a gyermekeket”.

A rossz dolgokhoz, amelyek feltűnést keltenek, és amelyeket a média majdnem reklámoz, az érzékenyebb kisdíákok még hozzátesznek egyet s mást: „Az is élet elleni bűn, ha szomorúak vagyunk, ha nincs barátunk, ha mindig haragszunk az egész világra, ha öregek és magányosak vagyunk, ha szeszélyeskedünk, és ha mindig a drága dolgokat akarjuk”. Elmondhatjuk tehát, hogy a beteg élet felfogása nemcsak szembetűnőbb megjelenési formájában, mint az erőszak szinonimája jelenik meg a gyermek gondolkodásában, hanem kisebb, de ugyanolyan súlyos formában is, ami nem bújhat meg az érzékeny gyermeki lélek előtt, mint a nélkülözés, a türelmetlenség, a boldogtalanság, az egoizmus.

Ezt a fajta rossz-felfogást sok kérdésben felfedezhetjük, amelyeket a gyermekek a legkülönbözőbb szituációkban tesznek fel. Idézünk néhányat azokból, amelyeket fontosabbnak gondolunk: „Miért rombolják az emberek a világot?”; „Miért veszekednek a felnőttek többet és erősebben a gyermekekkel?”; „Miért nem elégedettek sosem azok, akik sok pénzt keresnek?”; „Miért van Libanonban mindig háború?”.

A gyermek gondolkodásában a rossz, mielőtt még „bűn”, azaz erkölcsi túlkapás lenne, inkább „merénylet” az élet ellen, a boldogság súlyos megsértése, ami az élet egy ismertetőjegyének kellene lennie, sőt az egyetlen ismertetőjegyének. Ez elgondolkodtathatna minket egyes erkölcsi tanításon, amivel gyakran dorgáljuk a gyermekeket, és amivel ezáltal a vallás egy negatív vonását mutatjuk nekik: a bűneinktől szomorúvá vált Isten egy olyan Isten, aki büntet és paradox módon növeli a büntetést azért, hogy jó útra térítsen. Egy ilyen képet látva, felvetődik a kérdés: „Isten miért nem öli meg a rosszakat?”, az összes variációjával együtt, amelyből bőségesen van a gyermek igazságérzetének:

Miért nem löveti le a rablókat? Miért nem börtönözteti be a bűnözőket? Miért nem változtatja szegénnyé a gazdagokat? Miért nem >>gyűjtja fel<< azokat, akik háborúznak?”.

A rossz azt kéri, hogy vessük el azokat a dolgokat, amelyeket éppen a gyermekek mondanak nekünk: tehát, hogy érdeklődünk az élet iránt, foglalkozunk vele, védjük meg, mentjük meg a folyamatosan visszatérő haláltól. A szeretet keresztényi üzenete legjobb összefoglalása ennek a megmentésnek, amit a gyermek már fel tud fogni, és amiért érdemes fáradozni. A Jézus által megmentett, megváltott és „minden egyes napon újra megváltandó” élet a halálon túl, az Ő példáján, az Ő segítségével azért, hogy a rossznak és a halálnak sohase lehessen igaza, ez az, ami úgy látszik értékesebb pedagógiai, didaktikai kiindulási pontokat nyújt, mert ez az, amit a gyermekek vallással kapcsolatos kérdései nyilvánvalóan céloznak, mihelyt meg tudjuk őket hallgatni.

„Nehéz papnak lenni?”

Kérdések az egyház képviselőiről

Az egyház képviselői

Volt már módunk arra, hogy megelőlegezzünk néhány megjegyzést, gondolatot a gyermekek érdeklődéséről, amit a vallási valóság és személyek iránt mutatnak, azok iránt, akik a vallási életben aktívabbak, akik kisebb-nagyobb szerepet játszanak.

Vannak „vallásos személyek”, akiket már hamar megtanul felismerni a gyermek, ők szinte teljesen természetes módon válnak a gyermek környezetének részévé: az apák, a papok általában családi szereplőkké válnak akkor is, ha a család nem akar a gyermekek előtt vallási mivoltukban beszélni róluk. Az összegyűjtött kérdéseknél maradván mégis azt lehetne mondani, hogy a gyermekek megértik a vallásosságot, ami a gyermeki agyban egy különböző, másfajta lét jegyeit hordozza magán, ami mindenképpen figyelmet, de csodálatot és tiszteletet is ébreszt.

Kevesebb már, és ezért nehezebb is megismerni azokat a mintákat, formákat, amelyeket a gyermek a szokásos értelemben vett vallásos és nem vallásos emberek „vallásos magatartásának” megismerésére tart fenn, akikkel kapcsolatba kerül, akiktől vallásossági modelleket lát, tehát a vallás megnyilvánulásait, gondolkodási és cselekvési módszereket. Főképpen életmód típusokat, amelyek segítik, hogy megfigyeléseket tegyen, elfogadjon, párhuzamokat vonjon.

Meghallgatni a gyermekeket ebben a különösen egyéni bizalmas kutatásban, keresésben, legtöbbször annyit jelent, hogy felfedezzük ezt az éleslátást, amit a „felnőtti világ” fontos részleteinek kutatásában, a vele való ismerkedésében a gyermekek tanúsítanak. Egy olyan felnőtti világban, ahol a vallás kérdése, problémája annyira lényeges, hogy döntő tényezőt alkot a felnőttek körében, amellyel a gyermekek is találkoznak, és amit megpróbálnak megismerni.

(Folyt. köv.)

Matilde Parente

Vasárnapi jegyzet

Virágok és tömjén illatában

Van-e tökéletesebb virág a rózsánál? Ezt kérdezi Yeats, a költő, és művészetének középpontjába állítja. Falusi templomok illatát éneklő *Harsányi Lajos*, amelybe izzóp, liliom keveredik. Zarándok utak „fénypontján”, Santiago de Compostela román stílusú templomában ódon falak izzadt köveinek és a beléjük ivódott sokszázados tömjénfüstnek illata fogva tartja a látogatót. A hatás nem profán, hanem egyedi, imádság érdemű: elődök könyörgő, bűnbánó lelke mintha ide gyülekeznek. *Vörösmarty* versében rejtélyes kijelentést tesz: „... szagáról ismerem meg / Az állapotember minden bűneit.” A latin *sentire* szó érez jelentése közvetlenül a szagláshoz is kapcsolódik, de általában az érzékelés megjelölésére szolgál. És benne van a *megismer*, *felfog* fogalom. A különböző észleletek összetartozását igazolhatná-e valaki pontosabban a szimbolistáknál, akiknél szín, illat, hang, ízlelés együtt van, s így adnak a világról, annak érzékeléséről művészi „tudósítást”.

A Noé bárkája történet a Bibliában egy *áldozat* jó illatát hangsúlyozza, amelyre az Úr ekként válaszol: „Az ember miatt nem átkozom meg többé a földet”. Az illat ebben az esetben *engesztelés*, a Mózes által emelt oltár tömjénfüstje a „Mindenható áldása”. Az istenfélőt a bölcs *jó illatúnak* nevezi, talán ezért írja le *Vörösmarty* a bűnre vonatkozó idézett kijelentését.

Az illat *életerő* értelmezését mi sem igazolhatná jobban, mint a virágok, növények újraéledése, ha a víz „megérinti gyökereiket”.

Eső után tavaszi évszakban állok az ajtóban, és érzem a víz, a föld mély illatát, a virágok növekedésében látom a szépséget. A templomban hallván az evangéliumi szakaszt, Pál apostolra kell gondolnom, aki ezt írta: „Hála legyen Istennek, aki Krisztusban mindig győzelemre segít minket, és ismeretét jó illatként mindenütt elterjeszti általunk.” Szó és illat, áldozat és illat; Krisztus áldozata a legnemesebb, amely a szeretet virága az Atya ölében.

Az említett ír: Yeats vajon a rózsát miért érezte a szenvedő szépség virágának? Talán mert a megváltás illatát kereste?

Szó esik a Könyvek Könyvében arról, hogy az Úr mikor, miként jelent meg felhők formájában vagy angyalként, de hogy milyen az illata –, semmit sem olvasni...

„Minden igazi és nem ’ál’-kultúrának, vallásnak szüksége van a szimbólumok szolgáltatata ősi nyelvre, amely az emberhez szavakban nehezen megfogalmazható igazságokról szól. Ilyen a tömjénezés...” – írja *Török József*, aki a tömjén történetét ismerteti – különböző kultúrákból.

Virág és tömjén az oltár körül, a családi otthon sarkában néhány szál rózsza vagy másféle virág a Teremtőt idézi, és Jézust, Máté könyvéből: „... miért nyugtalankodtok? Nézzétek a mezei liliomokat, mint növekednek (...) Mondom nektek: Még Salamon sem volt dicsőségében úgy felöltözve, mint egy ezek közül. Ha pedig Isten így öltözteti a mezei virágokat..., nem sokkal inkább titeket, kicsinyhitűeket?”

Életerős, illatozó kérdés.

† Tóth Sándor

hírek információk

Az egyházmegye tavaszi bérmálási rendje szerint május 11-én, szombaton 18 órakor Maroslélén, 12-én Urunk mennybemenetelének vasárnapján, 9 órakor Békéscsaba-Jaminán, 9 órakor Domaszéken, 10 órakor Tiszaszigeten, 11 órakor pedig Zákányszéken lesz bérmálás.

Kövér László, az Országgyűlés elnöke, a köztársasági elnök feladat- és hatásköreit gyakorolva a kultúráért és innovációért felelős miniszternek a fenntartóval egyetértésben tett javaslatára Dr. Thorday Attila Imrét, a Gál Ferenc Egyetem Teológiai Karának oktatóját 2024. március 1. napjával egyetemi tanárrá nevezte ki. A kinevező oklevelet Prof. Dr. Dux László rektor ünnepélyes keretek között a Gál Ferenc Egyetem oktatói és munkatársai körében április 25-én adta át Szegeden.

Az újszegedi Árpád-házi Szent Erzsébet Plébánia május 12-én vasárnap, immáron 15. alkalommal rendezi meg a Szeged körülmádkozása programot.

Csatlakozási pontok:

7.30 óra: Dóm

8.15 óra: Újszeged, Szent Erzsébet templom

10 óra: Szentmise - Tátra tér, tovább indulás 11.15-kor

12.30 óra: Szent Rókus templomban keresztút, tovább indulás 13.45-kor

15 óra: Alsóvárosi templom - rózsafüzér, tovább indulás 16.00-kor

17 óra: Dóm – rózsafüzér

18 óra: Záró szentmise

Az esemény védnökei: Kondé Lajos belvárosi és Thorday Attila újszegedi plébánosok.

A Pasztorális Helynökség CsaládKözPontja május 11-én, szombaton 15 órától tanévzáró Családi Kultúr-Udvarba várja a családokat a Katolikus Házba (Dugonics tér 12.), ahol mesés programot, közös élményt kínálnak minden korosztály számára a kultúra és a kapcsolódás jegyében. A program ingyenes, de regisztráció szükséges a csaladegyetem.hu oldalon található úrlapon. A programból:

- Csernik Szende Lábíta Színháza, ahol kicsik és nagyok ízes székely népmeséket hallgatva együtt játszhatnak

- „Jelenet rendezünk” - improvizációs családi jelenetek és beszélgetés a színpadon. Közreműködnek: Szásziné Fehérváry Anikó családterapeuta, pszichodráma-vezető és a Szegedi Egyetemi Színpad színészei

- Udvari játékok és kézműveskedés gyerekeknek

- Meglepetés a CsaládEgyetem 10. tanéve alkalmából és jubileumi nyereleménysorsolás.

Kiss-Rigó László szeged-csanádi püspök várja azoknak a 18. életévüket betöltött férfiaknak a jelentkezését, akik hivatást éreznek arra, hogy papként vállaljanak lelkipásztori szolgálatot a Szeged-Csanádi Egyházmegye közösségében, az idén érettségiznek, vagy már korábban tettek sikeres érettségi vizsgát, jó testi, szellemi, lelki állapottal rendelkeznek. Akik erre a szolgálatra vállalkoznak, felvételi kérelmüket kézzel írt levélben küldjék az alábbi címre: Kiss-Rigó László püspök, 6720 Szeged, Aradi vértanúk tere 2. Jelentkezési határidő 2024. június 1.

*A középiskolai tanulmányaikat most befejező,
ballagó diákoknak
a Toronyirány szerkesztő sége nevében
gratulálunk,
és sok sikert kívánunk az érettségi vizsgákhoz!*

Ferenc pápa üzenete a Hivatások 61. Világnapjára (3.)

Meghívásunk: remény magvait vetni és békét építeni

A remény zarándokai és békekeremtők

A keresztény zarándoklat értelme pontosan ez: útra kelünk, hogy felfedezzük Isten szeretetét, s egyúttal felfedezzük önmagunkat is egy belső utazáson keresztül, de mindig a kapcsolatok sokféleségétől ösztönözve. Azért vagyunk zarándokok, mert meghívást kaptunk: meghívást arra, hogy Isten és egymást szeressük. Így földi utunk vége soha nem az értelmetlen erőfeszítés vagy a céltalan vándorlás; ellenkezőleg, a hívásra válaszolva mindennap megpróbáljuk megtenni a lehetséges lépéseket egy új világ felé, amelyben majd békében, igazságosságban és szeretetben élünk. A remény zarándokai vagyunk, mert egy jobb jövő felé törekszünk, és elkötelezzük magunkat annak építésére.

Végső soron ez minden hivatás célja: a remény emberévé válni. Egyénként és közösségként, a karizmák és szolgálatok sokféleségében mindannyian arra vagyunk hivatva, hogy „testet és szívet adjunk” az evangéliumi reménynek egy olyan világban, amelyet korszakos kihívások jellemeznek: a darabokban zajló harmadik világháború fenyegető eszkalálódása; a jobb jövő reményében hazájukat elhagyó migránsok sokasága; a szegények számának folyamatos növekedése; bolygónk épségének visszafordíthatatlan pusztulása. És ott vannak még a mindennapok nehézségei, melyek azzal a veszéllyel járnak, hogy rezignálttá és kishitűvé tesznek bennünket.

Ezekben az időkben tehát döntő fontosságú számunkra, keresztények számára, hogy reménnyel tekintsünk a jövőbe, hogy a ránk bízott hivatásnak megfelelően gyümölcsözően dolgozhassunk Isten országának, a szeretet, az igazságosság és a béke országának szolgálatában. Ez a remény – amint Szent Pál biztosít róla – „nem csal meg” (Róm 5,5), mert az Úr Jézus megígérte, hogy mindig velünk marad és bevon bennünket a megváltás művébe, melyet minden ember és az egész teremtés „szívében” akar véghezvinni. Ez a remény Krisztus feltámadásában találja meg hajtóerejét, amelyre igaz, hogy olyan „életerő lakik benne, amely átjárta a világot. Ahol úgy látszik, hogy minden meghalt, ott apránként mindenfelől a feltámadás csírái jelennek meg. Olyan erő ez, amelynek nincsen párja. Igaz, sokszor úgy látszik, mintha Isten nem létezne: nem csillapodó igazságtalanságokat, rosszaságokat, közömbösséget és könnyörtelenséget látunk. Azonban bizonyos az is, hogy a sötétség közepette mindig felfakad valami új, ami előbb vagy utóbb termést hoz” (Evangélii gaudium apostoli buzdítás, 276). Pál apostol is megerősíti, hogy „reménységben” üdvözülünk (vö. Róm 8,24). A húsvétban megtörtént megváltás reményt ad, biztos, megbízható reményt, amelynek birtokában szembenézhetünk a jelen kihívásaival.

A remény zarándokainak és a béke építőinek lenni azt jelenti tehát, hogy létezésünket Krisztus feltámadásának sziklájára építjük, annak tudatában, hogy egyetlen erőfeszítésünk sem hiábavaló az általunk vállalt és megélt hivatásban. A kudarcok és a bukások ellenére a jó mag, melyet elvetünk, csendben növekszik, és semmi sem választhat el bennünket a végső céltól, vagyis a Krisztussal való találkozástól és az örökkévalóságban egymással megélt testvériség örömétől. Ezt a végső hivatást mindennap elővételeznünk kell: az Istennel és testvéreinkkel való szeretetkapcsolatunk már most elkezdődik megvalósítani Istennek az egységről, a békéről és a testvériségről szőtt álmát. Senki sem érezheti azt, hogy neki nem szól ez a hívás! A Szentlélek segítségével mindannyian a remény és a béke magvetői lehetünk a magunk kis világában, saját életállapotunkban.

(Folyt. köv.)

Kiadja a Glattfelder Alapítvány

Felelős kiadó és szerkesztő: Kiss-Rigó László

Állandó munkatárs: Bábszki Zoltán, Borz Gergely,

Cserny Szilvia, Karsai Örs,

† Tóth Sándor

Címünk: 6720 Szeged, Aradi vértanúk tere 2.